

Kdo přivedl Hitlera k moci

 lipovylisť.cz/wordpress/kdo-privedl-hitlera-k-moci

David Z Moravy

30. srpna 2024

Před 80 lety převzal funkci německého kancléře Adolf Hitler. 30. ledna 1933 jmenoval německý prezident Hindenburg Hitlera do čela vlády místo Kurta von Schleichera. Hitler byl v této době vůdcem nejpopulárnější strany v Německu – Národně socialistické německé dělnické strany (German Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei; zkr. NSDAP, německy NSDAP). 6. listopadu 1932 v předčasných volbách do Reichstagu získala NSDAP 33,1 % hlasů.

Toto jmenování se stalo osudným v dějinách Německa a světa. O rok později, po smrti prezidenta Hindenburga, dostal Hitler pravomoci hlavy státu a nejvyššího vrchního velitele ozbrojených sil. Od této chvíle je jeho moc nad Německem úplná a země se začíná připravovat na pomstu za prohranou první světovou válku. Jen několik let politiky „usmiřování agresora“ vedlo k tomu, že svět byl na pokraji nové globální bitvy.

Bohužel v oficiálním kurzu historie, když se mluví o přípravě na vypuknutí světové války, se o financování Hitlera a NSDAP prakticky nic neříká. O tom, jak byl vlastně Hitler „veden“ na nejvyšší post v Německu. I když k pochopení skutečných důvodů vypuknutí druhé světové války a agrese proti Sovětskému svazu je nutné vědět, kdo stál za německými nacisty a byl skutečným zakazníkem a viníkem celosvětového masakru, který si vyžádal a zmrzačil desítky milionů lidí. Životů. V opačném případě nedostatek informací vede k tomu, že lidé začínají věřit bajkám, že „krvavý padouch“ Stalin a totalitní SSSR byli podněcovateli druhé světové války. Nejarogantnější „výzkumníci“ se shodli do té míry, že SSSR a Stalin osobně pomohli Hitlerovi dostat se k moci, aby rozdrtil země „západní demokracie“.

V posledních letech se začínají objevovat seriózní studie, které naznačují, že klíčovými strukturami, které určovaly dlouhodobou rozvojovou strategii Západu po skončení první světové války, byly hlavní finanční instituce Anglie a Spojených států – Bank of Anglie a americký Federální rezervní systém (FRS). Za nimi stály určité finanční a průmyslové organizace, klany a rodiny, které se nazývají „Zlatá elita“, „Finanční internacionála“, „svět v zákulisí“ atd. Tyto struktury vyřešily problém nastolení absolutní kontroly nad světem, nastolení nového světového řádu.

Jedním ze soukromých, ale důležitých úkolů těchto struktur bylo nastolit úplnou kontrolu nad německým finančním systémem za účelem řízení politických procesů ve střední Evropě a ovlivňování sousedních regionů. V první fázi byla finanční a ekonomická závislost zemí Evropy a Německa postavena na problému válečných dluhů a německých reparací vítězným zemím v první světové válce. Během první světové války se Spojené státy dokázaly proměnit z dlužnické země v největšího věřitele. Teprve poté, co Spojené státy vstoupily do války, poskytly Američané 8,8 miliardy dolarů svým spojencům z dohody – Anglii a Francii. Po válce se Britové a Francouzi snažili řešit své finanční a ekonomické problémy na úkor Německa (během války dokonce přišli s odpovídajícím heslem –

„Němci všechno zaplatí!“). Obrovské množství reparací a tvrdé platební podmínky vedly k útěku německého kapitálu do zahraničí a odmítání platit daně. Schodek státního rozpočtu bylo možné pokrýt pouze hromadným vydáváním nezajištěných známek. Výsledkem této situace byla „velká inflace“ z roku 1923, která dosáhla rekordních 578 512 %, když za jeden dolar bylo třeba zaplatit 4,2 bilionu. známky! Ve skutečnosti to byl kolaps německé peněžní jednotky. Němečtí průmyslníci proto začali sabotovat všechna opatření k zaplacení reparací. To vedlo k francouzsko-belgické okupaci hlavní průmyslové oblasti Německa – Porúří, tzv. “Porúří krize”. Anglo-americké finanční kruhy skvěle využily této slepé uličky, kdy Německo nemohlo platit své účty a Francie nemohla tento problém vyřešit nevojenskými prostředky.

V důsledku toho je Evropa „zralá“ na americké návrhy. Londýnská konference v roce 1924 přijala nový postup pro reparační platby Německu, tzv. “Dawesův plán”. Díky tomuto plánu byly německé platby sníženy na polovinu – pouze do roku 1928 na 1 miliardu zlatých marek, velikost plateb do Německa by se měla zvýšit na 2,5 miliardy marek; Německá marka se navíc stabilizovala, což poskytlo příznivé podmínky pro americké investice. Podle plánu vypracovaného v hlubinách společnosti J.P.Morgan byla Německu poskytnuta půjčka ve výši 200 milionů dolarů (polovina z toho šla bankovnímu domu Morgan). Do srpna 1924 byla provedena měnová reforma – stará německá marka byla nahrazena novou. Německo tak bylo připraveno na finanční pomoc ze Spojených států. Do roku 1929 přicházely do Německa především ze Spojených států půjčky ve výši 21 miliard marek.

Vyvinul se velmi originální a mazaný systém, tzv. “Absurdní výmarský kruh.” Zlato, které Němci věnovali vítězným zemím, sloužilo především ke krytí výše dluhu USA. Poté byly tyto peníze vráceny Německu ve formě „pomoci“ a Berlín je poskytl na zajištění reparačních částek pro Velkou Británii a Francii. Britové a Francouzi je použili k zaplacení svých válečných dluhů vůči Spojeným státům.

Američané tyto částky opět poslali do Německa, tentokrát ve formě půjček za výrazné úroky. V důsledku toho bylo Německo závislé na půjčkách. Tentokrát se ve Výmarské republice říkalo „zlatá dvacátá“. Země a její průmysl žily na dluh a bez Washingtonu by utrpěly úplný bankrot.

Je třeba také poznamenat, že tyto půjčky byly použity k obnovení vojensko-průmyslového potenciálu Německa. V důsledku toho již v roce 1929 zaujal německý průmysl druhé místo na světě. Němci však za půjčky platili akciemi průmyslových podniků, a tak do Německa začal aktivně pronikat angloamerický kapitál a obsadil významný sektor německé ekonomiky. Zejména slavný německý chemický koncern IG Farbenindustrie byl pod kontrolou American Standard Oil (tj. dům Rockefellerů); v závislosti na General Electric (Morgan) existovaly Siemens a AEG; Americká korporace ITT vlastnila až 40 % německých telefonních sítí. Německá metalurgie byla do značné míry závislá na Rockefellerovi a Opel byl pod kontrolou General Motors. Anglosasové nezapomněli ani na bankovní sektor, železnice a vůbec na všechna více či méně cenná německá aktiva.

Zároveň probíhal proces „růstu“ politické síly, která měla hrát hlavní roli v „představení“ zvaném Druhá světová válka. Anglosasové financovali nacisty a Hitlera osobně. Podle německého kancléře Heinricha Brüninga (kancléřem působil v letech 1930-1932) počínaje rokem 1923 přijímal Adolf Hitler značné částky ze zahraničí, prostřednictvím břehů Švýcarska a Švédska. Již v roce 1922 se konala Hitlerova „nevěsta“ – v Mnichově se Fuhrer setkal s americkým vojenským atašé v Německu, kapitánem Trumanem Smithem. Americký zpravodajský důstojník napsal velmi lichotivou zprávu o Hitlerovi Úřadu vojenské rozvědky. Byl to Smith, kdo představil Ernsta Hanfstaengla (Hanfstaengla), přezdíváného „Putzi“, do Hitlerova doprovodu. Ernst se narodil ve smíšené americko-německé rodině a v roce 1909 vystudoval Harvardskou univerzitu. Tento výrazný muž – téměř dvoumetrový obr, s obrovskou hlavou,

vyčnívající čelistí a hustými vlasy, který vynikal v každém davu, nadaný pianista, sehrál důležitou roli při formování Hitlera jako politika. Uváděl budoucího vůdce Německa do mnichovských uměleckých a kulturních kruhů, poskytoval mu známosti a spojení s vysoce postavenými osobnostmi v zahraničí a finančně ho podporoval. Po neúspěchu Beer Hall Pusch z roku 1923 mu poskytli dočasné útočiště ve své vile v Bavorských Alpách. Pomohl Hitlerovi obnovit situaci po propuštění z vězení. V březnu 1937 Hanfstaengl Německo opustil, protože Hitler byl již zatížen jeho vlivem. Velmi zajímavým faktem je, že během druhé světové války Hanfstaengl sloužil ve Spojených státech v Bílém domě jako expert na záležitosti nacistické strany.

Po podzimu 1929, kdy američtí bankéři stojící za Federálními rezervami vyvolali kolaps americké burzy, zahájila „finanční internacionála“ novou etapu v německé politice. Ve světě a v Německu byla vyvolána krize, která vedla ke zvýšení sociálního napětí a radikalizaci politického pole. Federální rezervní systém a House of Morgan se rozhodnou přestat poskytovat půjčky Výmarské republice, což podnítl bankovní krizi a hospodářskou depresi v zemi. V září 1931 Bank of England opustila zlatý standard, což bylo záměrné zničení mezinárodního platebního systému. „Finanční kyslík“ Výmarské republiky byl zcela odříznut. Finanční a ekonomické problémy přirozeně vedly ke zvýšení sociálního napětí v Německu a automatickému nárůstu popularity radikálních politických sil, NSDAP. Nacisté dostávali dobré finanční prostředky a připojení k řadám stormtrooperů zajistilo stabilitu pro jejich členy a rodiny. Tisk jako na zavolanou začne chválit Hitlera, jeho stranu a program.

Příliv financí ze zahraničí umožnil Hitlerovi, který byl ve 20. letech vůdcem trpasličí strany a „spisovatelem“, vést velmi okázalý životní styl, mít vilu v Alpách, auto s osobním řidičem a další velmi drahé radosti života. Začátkem třicátých let měl Hitler již významnou družinu sekretářů, bodyguardů a různých poskoků. V srpnu 1929 byli

její příslušníci převezeni do Norimberku na stranický sjezd speciálně objednanými vlaky – asi 200 tisíc lidí (!). Odkud peníze pocházejí? Bylo to v době, kdy Německo bylo ještě v krizi.

S NSDAP se děje skutečný zázrak. Ještě ve volbách v roce 1928 získala strana v parlamentních volbách pouze 2,3 % hlasů. Ale již v září 1930 získala strana v důsledku velkých finančních injekcí 18,3% hlasů a obsadila druhé místo v Reichstagu. Zároveň začínají štědré dary ze zahraničí. 4. ledna 1932 se uskutečnilo setkání Hitlera s budoucím říšským kancléřem Franzem von Papenem s guvernérem Bank of England Montague Normanem. Tohoto setkání byli přítomni také bratři John a Allen Dullesovi, budoucí ministr zahraničí a šéf americké CIA. Na tomto jednání byla uzavřena tajná dohoda o financování Národně socialistické německé dělnické strany. V lednu 1933 došlo k další důležité schůzce – Hitler měl rozhovor s von Papenem, bankéřem Kurtem von Schröderem a průmyslníkem Wilhelmem Keplerem. Zajistili podporu pro Führera od německých finančních a průmyslových skupin. V důsledku tohoto setkání byla cesta k moci pro nacisty konečně uvolněna. 30. ledna se Hitler stal hlavou vlády.

Nutno říci, že zpočátku byl postoj západních politiků a tisku k nové německé vládě zcela příznivý. Přestože Hitler a jeho příznivci nejednou písemně i ústně vyjádřili své plány ohledně komunismu, komunistů, židovství, rasově mimozemských žvlů atd. I když Berlín odmítal platit reparace, což zpochybňovalo zaplacení válečných dluhů USA Anglií a Francie, Paříž a Londýn nevznesly proti Hitlerovi žádné nároky. Navíc po návštěvě Spojených států v květnu 1933 novým šéfem Říšské banky Hjalmarem Schachtem a setkání s americkým prezidentem Franklinem Rooseveltem a významnými finančníky z Wall Street Američané přidělili Německu nové půjčky ve výši až na 1 miliardu dolarů. V červnu 1933 navštívil Schacht Velkou Británii a dosáhl nového úspěchu. Po schůzce s guvernérem Bank of England Normanem poskytuje Anglie Německu půjčku ve výši 2 miliard dolarů a snižuje a poté ruší platby za staré půjčky.

V roce 1934 postavil Standard Oil v Říši benzínové závody a americké společnosti Pratt-Whitney a Douglas převedly řadu patentů na německé výrobce letadel. Celkově se úroveň ročních amerických investic v Německu zvyšuje na 500 milionů dolarů ročně. Právě velkorysé západní investice se stanou základem „německého zázraku“, který z Německa udělá ekonomického lídra Evropy.

Zajímavé je, že americké financování Hitlerova režimu pokračovalo i během druhé světové války. V létě 1942 tak New York Herald Tribune vyvolal skandál, když zveřejnil titulek „Hitlerovi andělé mají v americké bance tři miliony dolarů“. „Hitlerovi andělé“ znamenali nejvyšší představitele Říše, Goebbelse, Goeringa a další. Byli to vkladatelé v New York Union Banking Corporation (UBC), která se podle novinářů stala „hlavní organizací pro praní nacistických peněz“. Federální úřad pro vyšetřování (FBI) byl nucen provést vyšetřování, které odhalilo, že americké investice umožnily German Steel Trust vyrábět polovinu surového železa, které vyráběla Třetí říše, více než třetinu ocelových plechů, výbušniny a další materiály potřebné pro válku.

Je jasné, že tato pomoc nebyla poskytnuta pro Führerovy hezké oči. Majitelé Londýna a Washingtonu uměli dobře počítat každý dolar. Hitler a NSDAP byli považováni za dlouhodobý projekt, který měl rozdrtit sovětské Rusko, které nebylo pod kontrolou „finanční internacionály“. Moskva se odvážila představit světu alternativní projekt světového řádu, který mohl majitele západních demokracií neznepokojoval. Sovětský svaz bylo potřeba demonstrativně potrestat a ruské zdroje zabavit. Projekt „Třetí říše“ ukázal budoucnost celého lidstva: globální otrokářskou, v podstatě parazitickou pyramidu, kde na samém vrcholu je hrstka finančních a průmyslových magnátů a zbytek jsou otroci. Z tohoto důvodu nebylo na škodu zničit statisíce Židů, kteří se již asimilovali v zemích Evropy a SSSR. Prostřednictvím rukou Hitlera a podobných vůdců byla „finanční internacionála“ připravena zničit celé národy. Západ dlouho

a cílevědomě připravoval Hitlera (včetně jeho ideologické, mentální přípravy, „pumpování“) na „rozšiřování životního prostoru“ na Východě.

To vysvětluje všechna „temná místa“ prehistorie a historie druhé světové války. Byla to „zlatá sprcha“ z Anglie a USA, přenos vyspělých technologií, politická a „morální“ podpora umožnila Německu stát se lídrem Evropy. Hitlerovi a Wehrmachtu bylo dovoleno bez boje zabrat Rakousko, Sudety a Československo. Zavírali oči nad zrušením ustanovení Versailleských dohod, které se týkaly ozbrojených sil a vojenského rozvoje v Německu. Tak vznikla prvotřídní německá armáda. „Podivná válka“ na západní frontě se vyjasňuje, když Wehrmacht rozdrtil Polsko, vítězný pochod Francií a podivný „útěk“ Rudolfa Hesse do Velké Británie, jeho neméně podivná smrt o mnoho let později. To může také vysvětlit zázračnou „záchranu“ britských jednotek u Dunkerque, stejně jako podivnou berlínskou volbu strategie – útok na SSSR, namísto dokončení Anglie dobytím Gibraltar, Suez a dosažením přes Blízký východ do Persie a Indie.

Je jasné, že v určité fázi se Adolf Hitler, cítící sílu systému, který vedl, rozhodl změnit pravidla a zúčastnit se Velké hry jako plnohodnotný partner, což nebylo součástí plánů jejích tvůrců. To však nic nemění na tom, že šlo původně o „projekt“ pánů západní civilizace.

**Film ze série ” Historie Ruska”. Geneze druhé světové války.
Kdo přivedl Hitlera k moci.**

Watch Video At: <https://youtu.be/rX0Yc9C3y2c>

Autor: Michail Shiryaev, Nikolai Smirnov.

Alexandr Samsonov